

De Laatste der Royals

Deel 2:

De Val van de Meester

V.M.A. Schreurs

Titel: De laatste der Royals, deel 2: De Val van de Meester

ISBN: 978 940 380 3289

Schrijver: V.M.A. Schreurs

Coverontwerp: V.M.A. Schreurs

Uitgever: Gerlach's erfgoed Publishing

Uitgave: Tweede uitgave

Jaargang: Juli 2025

www.delaatstederroyals.nl

info@delaatstederroyals.nl

© Copyright V.M.A. Schreurs – Juli 2025

Uit deze uitgave mag geen enkele letter, woord, zin, alinea, hoofdstuk, karakter, naam of oord dat beschreven wordt in dit boek van De Laatste der Royals hun bladzijdes verlaten. Ieder ander onderwerp dat iets te maken heeft met De Laatste der Royals mag niet verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, schermafbeeldingen, microfilm, internet, sociaal media of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur V.M.A. Schreurs.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de schrijver V.M.A. Schreurs te wenden.

© V.M.A. Schreurs – Juli 2025

Liefde is Oneindig:

Mijn dappere strijder,
Het leven zat jou niet mee,
Maar jij bent nog daar,
Bij mij, waar jij behoort te zijn.

Jouw leven is compleet verandert,
Jij verloor alles wat iedereen voor lief heeft,
Lopen is geen kunst,
Maar als dat niet meer mogelijk is,
Ben je aan barmhartigheid overgeleverd.

Van de een op de andere dag werd alles omgegooid,
Het leven zal nooit meer worden zoals het was,
Maar onze liefde is gebleven,
Oneindig, onsterfelijk, onveranderd.

Mijn lieve echtgenoot,
Geef niet op,
Blijf doorvechten,
Samen kunnen wij deze nachtmerrie overwinnen.

Al is het soms nog zo donker,
Zie jij alleen een zwarte hemel zonder schitterende sterren,
Ik zal altijd naast jou blijven staan,
Als een baken van licht in de donkerste duisternis,

*Al het Begin
Heeft een Einde.*

15 Jaren Later...
180 Verstreken Nieuwe Manen...

Proloog:

Een jongeman van net achttien stapte met gerimpelde handen onder de douche vandaan, waarna hij de beslagen spiegel schoonwreef. Zijn donkerblonde krullen hingen slap over zijn voorhoofd en zijn groene ogen staarden glazig voor zich uit. Hij droogde zich af, poetste zijn tanden en borstelde het water uit zijn krullen. Zijn moeder zeurde altijd dat het tijd was voor een knipbeurt, maar hij gaf eerlijk gezegd niet zoveel om zijn uiterlijk. Hij trok een strakke zwarte boxershort aan en liep op blote voeten terug naar een slaapkamer waar een vierkant raam uitkeek over een boomgaard in de achtertuin. Zijn moeder had de kamer volgepropt met antieke meubels die zij had overgehouden uit de scheiding van zijn vader. Hij had liever een moderne slaapkamer gehad, maar zijn moeder vond dat ongepast bij een woonboerderij. Zij had de boerderij van haar broer geërfd die jaren geleden van de aardbodem was verdwenen, maar na twee jaar tevergeefs zoeken had zijn familie hem uiteindelijk dood laten verklaren. Zijn oom was nogal gelovig, maar toen hij en zijn moeder hun intrek in de boerderij hadden genomen, had zij als eerste alle kruizen, iconen, christelijke beelden en schilderijen weggehaald.

De jongen haalde uit een antieke kledingkast een versleten spijkerbroek, een zwart shirt met lange mouwen en zijn oude sportschoenen die een doorn waren in het oog van zijn moeder. Zij lette er altijd op dat hij er netjes uitzag, maar hij vond het prima zo. De meeste dorpsbewoners liepen tenslotte ook de hele dag rond in een boerenkiel en op klompen. Hij stopte een mobiel, het geld dat op een nachtkastje lag en een aansteker in zijn broekzak, waarna hij de slaapkamer verliet en een krakende houten trap afstormde waarvan de spijlen uit tot in detail uitgesneden fantasiefiguren bestond. Zijn oom vertelde altijd de wildste verhalen over deze fantasiewezens als hij op hem paste toen hij nog klein was. Sommige spijlen hadden de vorm van mensen met zwemvliezen als handen en voeten. Andere moesten een soort nijlpaard met een hoorn op hun voorhoofd voorstellen. Dan had je er nog een paar waar een lange slang met een woeste drakenkop omheen zat gedraaid.

Onderaan de trap lag een zwarte kat op een houten kist te slapen. De jongen kriebelde het dier achter zijn oren en de kater genoot spinnend van zijn aanraking. Hij liep door naar de woonkeuken waar een fornuis, dat nog opgestookt moest worden met hout, in een nis stond. Zijn moeder was gek op dit soort antiquiteiten, maar om toch wat van het moderne comfort te hebben was er een keramische kookplaat geplaatst. De muren waren betegeld met tegels die waren beschilderd met vreemde bloemen en planten. In de vloer was een groot vierkant van tegels gelegd waar een kasteel bovenop een heuvel stond afgebeeld. Zijn moeder vond de tegels zo mooi, dat zij iedereen verbood om deze aan te raken, omdat zij veel te bang was dat ze zouden beschadigen.

De jongeman keek uit het keukenraam naar de verwilderde achtertuin. Het viel hem op dat de kippen en de geit erg onrustig waren. De geit hobbelde op een draf door het omheinde weiland en de kippen renden als kippen zonder kop door de tuin. Het leek erop dat de dieren niet bij de oude waterput in de buurt durfden te komen, want zodra ze te dichtbij kwamen, renden ze snel de andere kant op, om daar tegen de omheining aan te botsen. Daarna krabbelden ze versuft overeind en zwalkten kriskras door de tuin, maar ze bleven bij de waterput uit de buurt. Hij stapte naar buiten en bleef op het opstapje bij de achterdeur staan. De geit staarde hem loom aan en mekkerde luid, terwijl de kippen voor zijn voeten langs renden. Behalve de haan. Die bleef hem van een afstandje geniepig in de gaten houden. Hij had een grondige hekel aan de haan en hij vermoedde dat de haan hetzelfde over hem dacht. De vogels in de boomgaard tjlpten erop los en de wind ruiste zachtjes door de bladeren. De zon stond hoog aan een strakblauwe hemel. Hij pakte een zonnebril van het aanrecht, toen op datzelfde moment een stommelend geluid in de kelder opklonk. Het klonk alsof met moeite zware dozen werden verschoven. Hij stak zijn hoofd om de hoek van de gang, maar zag dat de zwarte kat nog altijd op dezelfde plek lag te slapen. ‘Maakte jij die herrie?’ vroeg hij argwanend. De kat sliep echter verder zonder enig teken van leven te geven. In de kelder klonk het rinkelende geluid alsof iets op de grond werd kapot gegooid en de jongen liep uiterst behoedzaam naar de kelderdeur. ‘Moeders!’ riep hij terughoudend. ‘Ben jij dat.’ Dat leek hem sterk, want zijn moeder was eerder die ochtend naar de stad gegaan om bepaalde zaken te regelen met zijn vader.

Zijn ouders waren een jaar geleden gescheiden omdat zijn vader het met een jongere vrouw had aangelegd en zijn moeder, die zelf nog maar vijfenveertig was,

raakte in een soort midlife crisis, verkocht het huis in de stad en had daarna haar intrek in de boerderij van haar verdwenen broer genomen. Na een half jaar daar gewoond te hebben bleek het allemaal wel mee te vallen, maar in het begin had vooral hij heel erg veel moeite met de verhuizing gehad. Hij voelde zich nog altijd niet op zijn plek tussen de dorpsjongeren, omdat hij het gevoel had dat hij anders was, maar hij had nog niet met zijn moeder over zijn diepste gevoelens kunnen praten. Misschien als de scheiding helemaal afgerond was, werd het tijd om zijn geheimen prijs te geven.

De jongeman had de klink van de kelderdeur vast, toen aan de andere kant iets ertegenaan werd gegooid. Hij legde zijn oor tegen de deur om te luisteren, maar het was doodstil beneden waarna hij met een ruk de deur opentrok. Het was pikkedonker beneden en het touwtje om het licht aan te doen wiegde zachtjes heen en weer voor zijn neus. Hij trok eraan, maar het licht bleef uit. Hij probeerde het nog een paar keer, maar de lamp ging niet aan. ‘Waardeloze rotzooi,’ mompelde hij geërgerd waarna hij een paar treden naar beneden stapte, terwijl hij door de donkere kelder tuurde.

Door een klein raam viel een beetje zonlicht naar binnen dat een smalle lichtstreep over de vloer wierp. Onderaan de trap schoot iets pijlsnel langs. De jongen hoopte dat het een muis was. Als kind werd hij iedere nacht geplaagd door nachtmerries, maar zodra hij in de pubertijd kwam, kwamen de nare dromen steeds minder vaak voor. Hij knipperde met zijn ogen, waarna langzaam steeds meer silhouetten verschenen in de donkere kelder. In een hoek stond een eikenhouten dressoir onder een wit laken dat bewoog alsof iemand daar vlak was langsgelopen. ‘Is hier iemand?’ vroeg de jongeman luid, maar er kwam geen reactie. Hij daalde nog een paar treden af en hield de leuning stevig vast, terwijl hij aandachtig de kelder rondkeek. De spullen die in de ruimte opgeslagen waren, zagen er spookachtig uit onder hun witte lakens. De heilige beelden van zijn oom waren hier opgeslagen. Alle kruizen en andere kerkelijke relikwieën waren in verhuisdozen verpakt en veilig opgeborgen. In de keuken klonk een luide klap alsof iemand iets opzettelijk omvergooide. De jongen rende meteen naar boven, maar de deur werd door een onzichtbare kracht voor zijn neus dicht gesmeten waarna hij met een schreeuw achterover tuimelde.

In zijn val stootte hij meerdere malen zijn hoofd tegen de trapeuning, terwijl hij de keldertrap naar beneden rolde. Onderaan de trap verscheen op magische

wijze een gat in de vloer. De jongeman viel spartelend naar beneden, hij snapte totaal niet wat er gebeurde en hoopte dat hij snel op iets van een bodem zou terechtkomen. De verwachte klap bleef uit. In plaats daarvan landde hij op iets zachts dat lichtelijk doorboog. Gekleurde lichtjes dansten om hem heen, maar hij had geen idee waar hij zich op dat moment bevond. De jongen keek omhoog en zag de vloer van de kelder ver boven hem liggen. Hij schreeuwde om hulp, maar niemand kwam. Het zachte weefsel onder hem boog verder door en klapte met een zachte plop uiteen, waarna hij met een rotvaart naar beneden stortte.

Het was doodstil om hem heen. Een complete duisternis omringde hem. De jongeman begon zich af te vragen of hij misschien dood was, toen hij op iets zachts landde. Het leek op het weefsel waar hij eerder op was terechtgekomen en de gekleurde lichtjes dansten weer voor zijn ogen. Het weefsel knapte met een zachte plop uiteen waarna hij als een kanonskogel de lucht werd ingeschoten. Een kring van licht boven hem werd steeds groter, totdat hij met veel geweld uit de duisternis werd gekatapulteerd. Hij vloog meters door de lucht en landde met een harde klap op de grond. De lucht werd uit zijn longen geperst, terwijl hij snakkend naar adem hapte.

De jongeman opende langzaam zijn ogen. Hij zag de zon hoog aan een strakblauwe hemel staan. Er dreef een kleine wolk voorbij en hoog in de lucht vlogen meerdere vogels over. Hij lag in het gras onder een dikke boom die vol zat met blauwe hibiscusachtige bloemen in plaats van bladeren. Boven hem verscheen het bange gezicht van een tienermeisje met lange bosbesblauwe haren die aarzelend een behulpzame hand naar hem uitstak.

Hoofdstuk 1:

*I*n een wit kasteel bovenop een heuvel midden in een dicht bebouwde stad sloeg een deur met een klap dicht. Een slungelige man rende op roze pluche sloffen naar een raam in een luxueus ingerichte slaapkamer. Zidion was in de vijftien verstreken jaren veel veranderd. Zijn zwarte haren waren bij de slapen grijs geworden en hij had zijn gekrulde sik afgeschoren. Onder zijn neus zat een dun zwart snorretje. In zijn gezicht waren de tekenen van het ouder worden duidelijk te zien. Diepe kraaienpootjes ontsierde zijn gezicht, onder zijn ogen zaten dikke wallen. Zijn buik was een stuk dikker geworden door al het eten dat hij de laatste jaren naar binnen had geduwd. Zidion was zijn charismatische uiterlijk kwijtgeraakt, maar hij droeg nog altijd de kroon van Gerlach. Tot nu toe had niemand geprobeerd om hem uit zijn geliefde positie te verstoten. Zijn zoektocht naar prinses Esmee Royal en Imogene de Waterlander had hij al jaren gestaakt. Na al die verstreken manen waren zij misschien vergeten wie zij werkelijk waren. Imogene zou nu op leeftijd zijn, maar als Esmee nog leefde, was zij nu een tiener.

Aan de horizon scheen een felle lichtstraal de hemel in. Zidion vond dat een intrigerend, maar tegelijkertijd ook een vreemd tafereel. Hij had dit fenomeen nog nooit gezien, want in Gerlach was alleen kaarslicht, maar geen enkele kaars kon zo fel schijnen. Dit verschijnsel kon niet veel goeds betekenen. Het moest zo snel mogelijk onderzocht worden, maar de vraag was of hij zoiets belangrijks aan de Kloons kon overlaten, ook al hadden die ondertussen bewezen dat het trouwe dienaren waren. In de verstreken manen waren tientallen inwoners gesneuveld in de strijd bij een van de vele opstanden die zij in Taniumstad hadden gehouden, maar doordat de Kloons iedere keer hun wreedheid tentoonstelde, hadden zij het geboden verzet met grof geweld de kop weten in te drukken. Het was bekend bij Zidion dat sommige Kloons genoeg hadden van hun ondergeschikte positie en het bos van Geen Wederkeer invluchtten. Tijdens de zoektochten naar deze weggelopen dienaren werden meestal alleen hun botten teruggevonden.

De Woespoelies hadden zich in de loop der jaren in groten getale weten te vermenigvuldigen. Zij waren nu heer en meester in het toch al grimmige bos van Geen wederkeer. Als nieuwe legioenen mijnwerkers op weg waren naar de mijnen, sneuvelden er altijd een paar als voedsel voor die wrede wezentjes. Onder de stadsbewoners werd gefluisterd dat de tocht naar de mijnen toch niet zo veilig was. Veel animo om daarheen te gaan was er niet meer. In ieder geval niet voor die paar luttele goudstukken die daar te verdienen waren per nieuwe maan.

Taniumstad was in de verstreken de jaren in zwaar verval geraakt door het schrikbewind dat Zidion voerde. Daardoor waren bijna alle vakwerkhuisen afgetakeld en de meeste straten waren compleet verloederd. Steeds meer bewoners moesten gaan bedelen of stelen om aan eten te komen, maar de marktkramers waren hier niet van gediend. Hierdoor werden iedere dag meerdere bewoners gestraft op het podium. Tegenwoordig werden de arrestanten niet meer vastgezet aan de schandpaal, maar met veel bekijks gedood door de Kloons die de straffen ter plaatse uitvoerden. De stadsbewoners konden niets doen als iemand gestraft werd als waarschuwing om vooral zijn of haar voorbeeld niet te volgen. Zij hadden ondertussen zo veel familie en vrienden verloren, dat ze niets durfden te ondernemen tegen hun wrede heerser.

Omdat de meeste bewoners geen goud meer te makken hadden, waren de Dellen aangewezen om hun goud op andere manieren bij elkaar te sprokkelen. Maar geen enkele Del had op school gezeten, waardoor sommige van hun soort de stad ontvluchtte richting het bos van Geen Wederkeer, dat haar naam nu echt eer aandeed. De Dellen die overbleven gingen tegen bodemprijzen hun lijf verkopen, maar omdat hun klanten zeer weinig of geen goudstukken tot hun beschikking hadden, verdienden zij vrijwel niets meer. Daardoor verloren de meesten Dellen hun schoonheid en waren niet meer in trek bij de klanten. Daardoor raakte zij nog verder in de verdoemenis.

Door het gebrek aan goudstukken onder de stadsbewoners was een nieuw soort ruilhandel ontstaan. In plaats van goudstukken, vroegen de meeste marktkoopmannen eieren, groente of vlees voor hun producten, waardoor de velden en akkers buiten de stad werden leeggeroofd. De bewoners die betrapt werden, werden onder luid boegeroep op het marktplein ter dood veroordeeld. Het leven in Taniumstad was er niet beter op geworden onder het regime van

hun heerser. Bijna alle onderdanen verlangden in stilte terug naar de tijd toen de Royals nog regeerden.

Zidion stond achter het raam naar de lichtstraal in de verte te staren. Hij vroeg zich af of hij dit zelf moest gaan onderzoeken. Op het moment dat hij een besluit had genomen, verdween de lichtstraal nadat die hoogstens een tiental seconden te zien was geweest. Zidion wreef verbijsterd in zijn ogen en staarde naar het punt waar de straal omhoog had geschenen. ‘Zal ik iets aan mijn ogen hebben? Ik ben tenslotte niet de jongste meer,’ zei hij hardop tegen zichzelf, waarna hij achteruit bij het raam vandaan stapte. De deur van de slaapkamer gleed krakend open en een lakei kwam de kamer binnen gestapt.

‘Heeft u goed geslapen?’ vroeg hij met een zwoele ondertoon, maar Zidion negeerde zijn vraag.

‘Heb jij die lichtstraal ook gezien?’ vroeg hij nieuwsgierig, maar de lakei had geen idee waar Zidion het over had.

‘Wat bedoelt u met een lichtstraal meneer?’ vroeg hij beleefd. Zidion zijn geduld werd deze ochtend weer eens flink op de proef gesteld.

‘Gewoon een straal van Licht,’ momperde hij prikkelbaar. ‘Je weet wel. Licht dat omhoog schijnt.’ Maar de lakei keek hem met een verwarde blik aan, want die had geen idee waar Zidion het over had.

‘Ik heb eerlijk gezegd alleen maar van zonlicht stralen gehoord,’ zei hij zwoel terwijl hij de kledingkast opende. ‘Weet u zeker dat u het goed heeft gezien?’ Zidion beet twijfelend op zijn lip na de vraag van de lakei.

‘Zou kunnen,’ mompelde hij bedachtzaam. ‘Ik word ook een dagje ouder. Misschien heb ik het inderdaad verkeerd gezien.’ De lakei haalde een lichtblauw pak en een setje wit ondergoed uit de kast en spreidde de kleding uit op het hemelbed.

‘U ziet er nog altijd goed uit meneer,’ zei hij vleierend toen hij een zuurstokroze, met wol gevoerde mantel uit de kast pakte.

‘Ik heb niet om complimenten gevraagd,’ snauwde Zidion voordat hij zijn oranje pyjama met groene strepen uittrok. De Lakei staarde zwijgend naar de roze pluche sloffen waarin Zidion zijn voeten waren gestoken. Hij probeerde een lach te onderdrukken, maar dat lukte niet echt. ‘Probeer jij mij nu te versieren?’ vroeg Zidion nogal bot. ‘Je weet dat ik daar niet van gediend ben. Probeer het maar bij een Del, misschien wil die jou vrijwillig van al jouw opgekropte frustraties afhelpen.’ De lakei kreeg een kleur van schaamte op zijn wangen en snelde met gebogen hoofd naar de deur, maar hij struikelde over zijn eigen voeten. Zidion lachte hem keihard uit. ‘Als je maar niet denkt dat ik jou ga